

Sygn. akt III KK 147/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **H. K.**
uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 217 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 22 grudnia 2022 r.,
kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. akt IV Ka 1250/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Goleniowie
z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt II K 614/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym jego wydatkami w kwocie 20,00 (dwadzieścia) złotych, obciążyć oskarżyciela prywatnego R. S.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt II K 614/20, Sąd Rejonowy w Goleniowie uniewinnił oskarżonego H. K. od zarzucanego mu czynu z art. 217 k.k. oraz orzekł na podstawie art. 632 pkt 1 k.k., że koszty procesu ponosi oskarżyciel prywatny.

Nadto, postanowieniem z dnia 11 maja 2021 r., sygn. akt II K 614/20, zasądzono od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonego kwotę 3.690 zł tytułem uzasadnionych wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy z wyboru.

Po rozpoznaniu środków odwoławczych wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego od wskazanego wyżej wyroku sądu *meriti* oraz postanowienia tego Sądu w przedmiocie wydatków poniesionych przez oskarżonego tytułem ustanowienia obrońcy z wyboru, w których skarżący ten podniósł zarzuty: obrazy przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1a k.p.k.), obrazy przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.), a także obrazy przepisów postępowania, tj. art. 626 k.p.k. w zw. z § 16 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. akt IV Ka 1250/21, utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Rejonowego w Goleniowie oraz postanowienie tego Sądu przyznające zwrot na rzecz oskarżonego kosztów ustanowienia obrońcy. Jednocześnie Sąd odwoławczy zasądził od oskarżyciela prywatnego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę.

Rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji zaskarżył kasacją pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, podnosząc zarzuty rażącego naruszenia przepisów postępowania karnego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające:

1. „na wadliwym oraz niewszechstronnym rozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k., jak również nierzetelnym ustosunkowaniu się do tego zarzutu, w tym nierozpoznaniu tego zarzutu w zakresie odnoszącym się do oceny dowodu z zeznań świadka M. K., co skutkowało zaaprobowaniem przez Sąd Okręgowy ustaleń, ocen i poglądów wyrażonych przez Sąd I instancji, które oskarżyciel prywatny uznaje za rażąco błędne, dokonane w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i zasad doświadczenia życiowego;
2. na zaniechaniu ustosunkowania się do zarzutu zażalenia rozpoznawanego łącznie z apelacją, a dotyczącego zaniechania zastosowania § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za

czynności adwokackie i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania w wysokości wyższej niż stawka minimalna, co skutkowało zaaprobowaniem przez Sąd Okręgowy ustaleń, ocen i poglądów wyrażonych przez Sąd I instancji, które oskarżyciel prywatny uznaje za rażąco błędne”.

Przy tak sformułowanych zarzutach autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jest oczywiście bezzasadna. Nietrafne są podniesione w niej zarzuty, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu na podstawie przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

Dokonana przez Sąd Najwyższy szczegółowa analiza okoliczności sprawy oraz treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku bez wątplenia pozwalają na stanowcze stwierdzenie, że Sąd odwoławczy uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymogom ustawy karnoprocesowej, szczególności zaś wskazanym wyżej przepisom, które zdaniem autor kasacji naruszył. Wystarczająco konkretnie uargumentował z jakich powodów zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne. Zrealizował standard wymagany przez przepisy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w odniesieniu do wszystkich wskazanych w obu zarzutach kasacyjnych środków dowodowych. Aprobując ocenę dowodów dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Odwoławczy zaakceptował jednocześnie ocenę zeznań oskarżyciela prywatnego oraz świadka M. K., a ocenę tych dowodów przeprowadzoną w ramach kontroli odwoławczej, przy uwzględnieniu pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, uznać należy za poprawną. Zeznań oskarżyciela prywatnego nie potwierdzał pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym – wbrew twierdzeniom skarżącego – zeznania świadka M. K., zaś wartość depozycji obu świadków została rzetelnie oceniona przez sąd dokonujący ustaleń faktycznych w sprawie (pkt 2.1. uzasadnienia wyroku sądu *meriti*). Sąd pierwszej instancji, co trafnie podkreślił sąd *ad quem*, wyczerpująco wskazał w uzasadnieniu do wydanego rozstrzygnięcia, dlaczego i w jakim zakresie dowód z zeznań oskarżyciela prywatnego nie został uwzględniony przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie (odwołanie do pkt 2.2. uzasadnienia wyroku sądu a

quo) i dlaczego nie dał wiary tym depozycjom w całości. Słusznie też Sąd Okręgowy, uwzględniając cały materiał dowodowy, nie dopatrywał się naruszenia art. 7 k.p.k. przy dokonywaniu oceny tych zeznań, czemu dał wyraz w pkt. 3.2 uzasadnienia swego wyroku.

Oczywistym jest, o czym pełnomocnik oskarżyciela prywatnego bez wątplenia – jako profesjonalista - wie, że Sąd Najwyższy rozpoznając kasację nie dokonuje, samodzielnej oceny poszczególnych dowodów. W razie podniesienia takiego zarzutu, ma jedyni obowiązek sprawdzić, czy Sąd odwoławczy nie zaaprobował oceny tych dowodów rażąco sprzecznej z wymogami art. 7 k.p.k. Jak już stwierdzono, taka sytuacja w tej sprawie nie miała miejsca. Lektura treści uzasadnienia kasacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego w zakresie oceny zeznań świadka M. K. nie pozostawia wątpliwości, że skarżący czyni własne ustalenia faktyczne w analizowanej sprawie stanowiące w istocie wyłącznie polemikę z ustaleniami i to poczynionymi na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, chcąc skłonić w ten sposób Sąd Najwyższy do ponownej oceny zgromadzonych dowodów, co – jak już wskazano wcześniej – rolą tego organu nie jest.

Niezasadny, w świetle dokumentacji zawartej w aktach sprawy, jest także drugi z zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, dotyczący zaniechania ustosunkowania się do zarzutu rozpoznawanego łącznie z apelacją zażalenia (art. 626 § 3 k.p.k.), a dotyczącego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 11 maja 2021 r., sygn. akt II K 614/20, o zasądzeniu od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonego kwoty 3.690 zł tytułem uzasadnionych wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy z wyboru. Sąd drugiej instancji co prawda zwięźle, ale wystarczająco odniósł się do podnoszonych przez skarżącego w zażaleniu kwestii dotyczących nieprawidłowego ustalenia wysokości przyznanego oskarżonemu zwrotu kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego (pkt 5.1.2. uzasadnienia SO). Pomimo skomprimowanego w tym przedmiocie wyводу sądu *ad quem* oczywistym jest, że nawet pewien niedostatek uzasadnienia w tym zakresie nie mógł doprowadzić do uwzględnienia związanego z tym zarzutu kasacyjnego, nie wykazał bowiem skarżący wymaganego treścią art. 523 § 1 k.p.k.

istotnego (podkreślenie SN) i zresztą wyłącznie hipotetycznego wpływu takiego uchybienia na treść orzeczenia

Przypomnieć należy, że stosownie do treści art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. 2022.1184 ze zm.) opłaty za czynności adwokackie ustala umowa z klientem, niemniej umowa ta jest wiążąca tylko w relacji między pełnomocnikiem (obrońcą) będącym adwokatem i jego mocodawcą. Natomiast określona w umowie wysokość opłat za czynności adwokackie nie musi stanowić podstawy zasądzenia przez sąd poniesionych przez stronę kosztów zastępstwa prawnego. Orzekający w tej sprawie sąd jest bowiem zobowiązany do wydania rozstrzygnięcia mieszczącego się w granicach między jednokrotnością a sześciokrotnością stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.) – zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2017 r., WO 14/17, co miało miejsce na gruncie analizowanej sprawy. Jedynie w wypadku braku oświadczenia o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu wynagrodzenia adwokata, opłatę ustala się w wysokości stawki minimalnej (§ 16 powołanego wyżej rozporządzenia). W niniejszej sprawie wydatki oskarżonego tytułem ustanowienia obrońcy z wyboru potwierdzone zostały dołączoną do akt „Umową o obronę” (k.81-83), a fakt uiszczenia przewidzianej w umowie kwoty udokumentowano fakturą nr [...] z dnia 19 marca 2021 r. Ponieważ kwota ta nie przekracza sześciokrotności stawki minimalnej trafnie Sąd odwoławczy stwierdził brak podstaw do modyfikacji rozstrzygnięcia również w tym zakresie.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego ma swoją podstawę w przepisach art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 3 k.p.k.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]

I.n